

lertid sket. Det varede dog ikke længe, inden jeg som Minister fik Henvendelser fra fynske Husdyrbrug — saa vidt jeg husker fra de fynske Landboforeninger —, der gjorde opmærksom paa, at denne Bestemmelse var alt for streng. Jeg sendte denne Henvendelse til De samvirkende danske Landboforeninger til Erklæring, men til min Forbavselse fik jeg det Svar fra disse, at man ikke ønskede § 12 ændret, men ønskede den opretholdt i sin fulde Streghed. Naar De samvirkende danske Landboforeninger, som dog repræsenterer Landbruget i dette Spørgsmaal, mener, at Paragraffen bør opretholdes, er det saa sin Sag at søge Bestemmelsen ændret og lempet. Men jeg er ikke uenig med det ærede Medlem i, at saaledes som Paragraffen fremtræder, hviler den i nogen Grad paa en Misforstaaelse. Hvis Forholdet var det, at det store Flertal af Kvægbesætninger var fri for smitsom Kastning, og det kun var nogle ganske enkelte Besætninger, der havde denne Sygdom, vilde jeg finde det fuldt berettiget i en Lov som denne at have en Bestemmelse om, at Dyr fra saadanne Besætninger ikke maatte føres til Dyrskuer og ikke komme rundt til rene Besætninger. Thi den smitsomme Kalvekastning er jo en af de Sygdomme, som foraarsager de allerstørste økonomiske Tab, maaske den, der i saa Henseende staar forrest. Men efter min Opfattelse er desværre Forholdet her i Landet det, at smitsom Kastning er mere almindelig, end man vistnok havde tænkt sig, da man vedtog denne Bestemmelse; jeg tror, at den desværre er saa almindelig, at denne Bestemmelse ikke kan overholdes og ikke bliver overholdt. Dette er selvfølgelig en Vanskelighed, men det er jo muligt, at denne smitsomme Kastning kan bekæmpes, kan indskrænkes, saa at smitsom Kalvekastning bliver en ren Undtagelse, en Sjældenhed, saaledes som det bør være, og saa vil jeg anse denne Bestemmelse for at være mere paa sin Plads, end den er i Øjeblikket. Men naar vi ikke fra Ministeriets Side, hverken den Gang denne Henvendelse kom eller nu, har ment det paakrævet at stille Forslag om Ændring i § 12, skyldes det den Udtalelse, Ministeriet har modtaget fra De samvirkende danske Landboforeninger, gaaende ud paa, at Landbruget for sit Vedkommende ikke ønsker disse strenge Bestemmelser lempet. Saa længe Landbrugets Organisationer indtager det Standpunkt, finder jeg det vanskeligt for Lovgivningsmagten at indtage et andet Standpunkt.

Anden Næstformand (Parlov): Det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Aksel Jensen: Den højtærede Minister nævnte, at De samvirkende danske Landboforeningers Bestyrelse ikke ønskede en Ændring i § 12. Jeg ved ikke, fra hvilken Tid den Skrivelse stammer, men det er ikke længe siden, jeg som Bestyrelsesmedlem i De samvirkende danske Landboforeninger rejste Spørgsmaalet om en Ændring af § 12. Det blev da ganske vist ikke besluttet at rette en direkte Henvendelse til Landbrugsministeriet, men det var, fordi man mente, at Loven kom frem til Revision i en nær Fremtid, og at Ministeriet saa nok selv tog det paa-gældende Spørgsmaal op til Overvejelse. I De samvirkende danske Landboforeningers Bestyrelse var der, da vi sidst havde Spørgsmaalet til Behandling, Stemning for at røre ved denne Sag, og naar der altsaa ikke blev rettet nogen Henstilling til Ministeren i saa Henseende, var det, som sagt, kun, fordi man mente, at det vilde komme med ind under den Revision, som der nu foreligger Forslag om.

Hedelund: Jeg skal ikke fortæbe mig i en Diskussion om den smitsomme Kastning, da dette Spørgsmaal ikke er direkte indeholdt i Lovforslaget, men paa den Anledning, som det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) har givet, vil jeg for mit Vedkommende meget fraraade, at man paa nærværende Tidspunkt foretager en Revision af den omtalte § 12, for det første, fordi jeg anser det for nødvendigt at faa det foreliggende Lovforslag gennemført meget hurtigt — det vil være nødvendigt, at vi staar rustet i Tilfælde af, at der skulde opstaa en ny Epidemi —, for det andet, fordi det er mig bekendt, at der for Øjeblikket indsamles en Mængde Materiale paa Serumlaboratoriet for derigennem at komme til nærmere Klarhed over denne Sygdom, og endelig, fordi jeg sammen med Dyrlægeforeninger og Landboforeninger i Jylland er i Gang med et Samarbejde til nærmere Undersøgelse af hele dette Spørgsmaal. Jeg skal derfor ikke nu komme ind paa Omtale af denne Sag, uagtet jeg mener, at det sikkert vil være nødvendigt at foretage Ændringer, men Tidspunktet dertil er, som sagt, endnu ikke inde. Hvis vi skal til at røre nærmere ved Loven af 14. April 1920, vil der være forskellige andre Ting, som ogsaa skulde tages op til Overvejelse, og Resultatet vilde